

«Από το Χαλέπι στο Βερολίνο: Έξι Αδέρφια δραπετεύουν από τον εμφύλιο Πόλεμο

Μπροστά τους έχουν την Μεσόγειο και 2,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα θάλασσας. Έξι νέοι άντρες από τη Συρία - τέσσερα αδέρφια και δύο φίλοι - δραπετεύουν από τον εμφύλιο πόλεμο της πατρίδας τους Δεκαπέντε ώρες μετά, δύο πλοία εμφανίζονται στον ορίζοντα: η Ιταλική Ακτοφυλακή. Οι μετανάστες ξεσπούν σε ιαχές "Ιταλία, Ιταλία!" Οι μετανάστες οδηγούνται στο νησί της Λαμπεντούζα. Στο Κέντρο Υποδοχής γίνεται αντιληπτή η έκταση της εισροής προσφύγων σε τούτο το μικρό Ιταλικό ακριτικό νησί. Από εκεί, οι αρχές μεταφέρουν τα αδέρφια στην Σικελία, όπου και αφήνονται ελεύθεροι. Παίρνουν το πρώτο νυχτερινό τρένο για Μιλάνο. Εδώ θα τους συναντήσει για πρώτη φορά η Φωνή της Αμερικής (VOA) νευρικούς, εξαντλημένους, τρομαγμένους, καθισμένους σε ένα παγωμένο, μαρμάρινο παγκάκι στο περίτεχνο περιβάλλον του σιδηροδρομικού σταθμού του Μιλάνου. Ο μεγαλύτερος αδερφός διηγείται το ταξίδι τους.

«Περάσαμε στην Ιορδανία, και από εκεί στην Αλγερία. Περάσαμε παράνομα μετά στη Λιβύη· μας πήρε πέντε μέρες να διασχίσουμε την έρημο. Ήταν πολύ δύσκολα. Πέντε μέρες με τον θάνατο να παραμονεύει. Φτάσαμε στην Τρίπολη και από κει στη Σαμπράθα. Εκεί είχαμε πολλούς μπελάδες γιατί οι διακινητές μας έκλεψαν. Μετά ξεφύγαμε και πήραμε το καράβι για Λαμπεντούζα.»

Λέει ότι το ταξίδι στο καράβι ήταν πιο τρομακτικό από τον πόλεμο στην πατρίδα. «Ταξίδι θανάτου ήταν. Παγώνει το μυαλό σου. Σταματάς να σκέφτεσαι για οποιονδήποτε και οτιδήποτε, ακόμη και για τον εαυτό σου. Προσπαθείς απλά να ζήσεις, από λεπτό σε λεπτό, σε τούτο το δύσκολο ταξίδι. Είναι πολύ παράξενο αίσθημα.»

Τα τέσσερα αδέλφια και οι δύο φίλοι ταξιδεύουν για Γερμανία, με το νυχτερινό τρένο. Ο πατέρας των αδερφών είναι ήδη στο Βερολίνο, τον τελικό τους προορισμό. Η μητέρα τους είναι ακόμη στη Συρία.

«Δεν έχουμε πια μέλλον στη Συρία. Ελπίζουμε τώρα να το ξαναβρούμε στη Γερμανία και ελπίζουμε να φτιάξουν τα πράγματα στη Συρία για να ξαναγυρίσουμε εκεί.»

Λίγα λεπτά πριν έρθει η ώρα, αρπάζουν τα λιγοστά τους υπάρχοντα και κατευθύνονται στην αποβάθρα του τρένου. Παρακαλούν την VOA να μην τους κινηματογραφήσει καθώς ανεβαίνουν στο τρένο. Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή νομοθεσία, οι πρόσφυγες πρέπει να καταθέσουν αίτηση για άσυλο στην πρώτη χώρα εισόδου. Η αστυνομία ψάχνει μερικές φορές στα βαγόνια και στέλνει τους μετανάστες πίσω στην Ιταλία. Το μέλλον των αδερφών κρίνεται πάνω σε αυτό το τρένο. Για δύο μέρες δεν υπάρχουν νέα. ύστερα η VOA παίρνει ένα μήνυμα· τα αδέρφια έφτασαν στο Μόναχο. Μετά από μια νύχτα στο καταφύγιο των προσφύγων, φεύγουν για Βερολίνο. Καταφέρνουμε μία σύντομη συνάντηση πάνω στο τρένο· υπάρχει ανακούφιση και χαρά. «Δεν βλέπω την ώρα να ξαναδώ τον πατέρα μου μετά από έξι ολόκληρα χρόνια χωριστά. Ελπίζω ότι θα καταφέρω σύντομα να δω και τη μητέρα μου και μετά να είμαστε ξανά μια οικογένεια, όλοι μαζί στο ίδιο μέρος.»

Ο μεγάλος αδερφός έστειλε στην VOA βίντεο με την επανασύνδεση με τον πατέρα των παιδιών στον σιδηροδρομικό σταθμό στο Βερολίνο. Η μεταναστευτική κρίση στην Ευρώπη είναι γεμάτη τραγωδίες. Η επίλυση της κρίσης δεν θα επέλθει εύκολα. Τουλάχιστον όμως

για τούτα τα αδέρφια και τους φίλους τους, η απόδραση από τον πόλεμο, διασχίζοντας έρημο και ωκεανό, είχε καλό τέλος.